

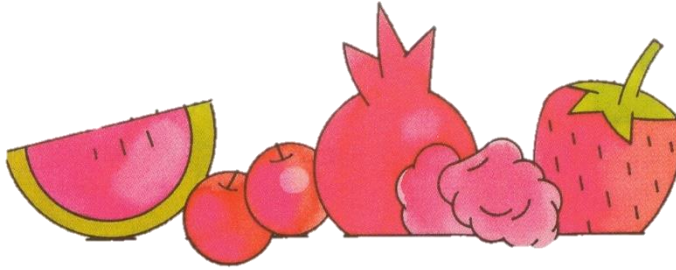
עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)
יולי 2022

צילום: זיגי אברהמי
עיבוד התמונה: לילי כרמל

האבטיח [זיכרון ילדות]

יוני צין

איור: רינת הופר

על השיש חצי אבטיח

גדול

קליפה ירוקה בהירה מפוספסת

גדול מאוד

מהצד הוא כמו קערה

או אולי על מגבת התכלת שאימא הניחה תחתיו – נראה כמו סירה

התקרבותי לידו לעמוד, ריח טוב מתוק – בטח טעים מאוד

אימא חייכה הסתכלה בו הסתכלה בי

"האבטיח לאורחים" אמרה

ויצאה לרגע לחברה.

האבטיח קורץ נורא

רק אבדוק –

האם הגרעינים שחורים או לבנים?

בקצה המטבח מונח שרפרף משכתי אותו ועליתי עליו

איזה אודם אודם! אבטיח כזה לא רואים כל יום!

לקחתי כפית ועשיתי גומה, לאט, לאט, באבטיח חפרתי בלאט...

אחת ועוד אחת כמה טעים וכמעט כמעט שלא רואים.

הפה מלא ומטפטף ועוד וקצת ועוד –

הרבה כפיות האצבעות כבר דביקות

ופתאום !!

מה זה? לא יכול להיות

באבטיח נפער בור

שאי אפשר יותר לסגור!!!

אימא! מה עשיתי?

לקחתי סמרטוט ומהר ניקיתי

את הכפית לכיור השלכתי ועל פני מים שפכתי

וכאילו כלום הלכתי לכניסה,

ובדיוק אימא נכנסה.

חייכה אלי, מה נשמע? אמרה ו –

עיניה גדלו ואת פיה פערה!!!

אוי וי את? מה עשית? איך יכולת?

תתביישי לך כל כך

(עד שהשגתי אבטיח מוצלח).

צאי, צאי מכאן עכשיו ומיד.

הסתכלתי באימא וקולה רעד...

יצאתי לגינה ובכיתי נורא וידעתי בברור,

שעשיתי משהו שאסור.

והצטערתי על אימא וכעסתי עלי

ובכיתי ובכיתי תמרורים

והדודים?

הם גם אולי יהיו עצובים?

אימא הציעה מעט אבטיח חתוך לקוביות ואף אחד לא ידע

אבל כשהדודה ברכה הגיעה וישבו סביב השולחן,

אימא לא השוויצה בי הפעם ולא התפארה,

כמה ילדתה מוכשרת נורא.

מה בעלון

לקוראי העלון;

עלון יולי גדוש בחומר ותמונות. קריאה נעימה, ולפני כן:

ברצוני לדייק פרט מהספדו של **אריאל שיבולת**, מהעלון הקודם. במניין חברי קבוצת "שיבולת" שאינם בחיים, הוזכר גם **דני בהיר**. דני נפל במהלך שירותו הצבאי. יהי זכרם מבורך.

עוד ברצוני לשלוח בשם קהילת ניר דוד השתתפות בצער **מיכאל אלבז** ובצער המשפחה עם פטירת אחיו, **אהרון אלבז**. יהי זכרו ברוך.

קובי מירום ביקש לפרסם דברי תודה:

תודה לחברה שאני חי בתוכה כבר מספר עשורים, **לכרמית, לנוהר**, לבעלי מקצוע שבתוכנו, **איתן ותומר**, לתקשורת, להצעות לארוחת ערב בבית הבריאות ודיור חליפי (שני האחרונים נותרו רק כאופציה).

ואם שכחתי מישהו סליחה!

הכול התחיל מקצר אצל השכנים שגרם לאש שעלולה הייתה להגיע אל ביתי, כך אמר הכבאי.

עלון מס. 7 בשנת 2022, מס. 2285 למניין עלוני הקיבוץ

שותפים לעלון: אדוה וגנר # אורי קלס # אסתר שדמי # דרור עביצל # חגית זמלן
חיים נפתליס # יוני צין # יערה וגנר # מאיה ארטל-וייסמן # מירי מלכין # משפחת אריאלי
(גילי ועמרי) משפחת רבטל (נוהר וארנון) # נגה ארטל # ענת כרמי-יבין # ענת פונרו-כפרי
עפרי קצב קובי מירום # רוני זמלן # שכבת "תבור" # שרונה אברהם
יהושע סגל – מראיון משנת 1986

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה

צילומים: ארכיון הקיבוץ # זיגי אברהמי

עיבוד תמונה: לילי כרמל

הפקת העלון בגרסת עיתון: כרמית מוזר-נגלר

תודה מיוחדת ליהודית אייל, ארכיונאית הקיבוץ, על החומרים וההגהה

עורכת: סמדר יחיאלי

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

סוגיית יום כיפור בקיבוצנו

החודש התקיים דיון פתוח לציבור בנושא יום כיפור בקיבוץ.
פניתי אל מספר אנשים שלקחו חלק בדיון. מתוכם נענו וכתבו:
מאיה ארטל-וייסמן, אסתר שדמי וחגית זמלן.
אני מודה לכן על תרומתכן לדיון.

מאיה ארטל – דיון ציבורי על אופיו של יום כיפור בקיבוץ

את ראשית דברי אתחיל במילים טובות. כבר שנים שנושא ההתנהלות סביב יום כיפור מייצרת בי אי-נוחות. לא כי אני מתנגדת לכך שיש אנשים שבחרים אחרת ממני, אלא כי היתה לי תחושה שהדברים לא נעשים מתוך הסכמות, במקום הלא נכון והלא מתאים. לכן, עצם קיומו של הדיון בעוד מועד חשוב ונכון בעיני ואני מפרגנת ללביא ואלה שבחרו לגעת בסוגיה באומץ.

לדיון שהתקיים הגיעו כ- 40 איש. לכל מי שרצה לדבר ניתנה ההזדמנות לומר את שעל דעתו. הדיון התנהל בצורה מתורבתת ומכבדת (רוב הזמן).

אם אנסה לתמצת את הדיון לכמה שורות אז ניכר כי מרבית האנשים אינם מתנגדים עקרונית לרעיון שיש מי שמעוניין לקיים את יום כיפור בגרסה הדתית הכוללת תפילות ואירוח משפחות מצוהר.

ההתנגדויות שעולות מתייחסות למיקום האירוע, ולאופי האירוע שמפלה נשים ואינו מאפשר שיוויון זכויות לכולם. מיעוט קולות הביע התנגדות עקרונית לקיום אירוע דתי, בטענה שאנו חיים מתוך בחירה והכרה בישוב חילוני, ומי שרוצה לקיים טקסים דתיים, יכול לעשותם במרחב הפרטי שלו ולא בציבורי.

אלה המעוניינים לקיים יום כיפור באופי הדתי מבקשים הכרה בצורך שלהם לקיום היום בדרכם שלהם. בשיחה הציגו נתון שבשנים האחרונות כ- 150 איש לקחו חלק בתפילות. מספר האנשים מחייב מרחב גדול שיכיל את כולם.

בשנים האחרונות התקיימו התפילות בבית שקד. המבנה נבחר משום שהיה גדול דיו ומשום שעדיין לא היה מוקף בשכונת מגורים שלחלק מתושביה קיום האירוע בסמוך לבתים – מהווה הפרעה.

בסך הכול עולה, כי יש הסכמה כמעט גורפת שמבני החינוך אינם אכסניה מתאימה עבור אירוע זה. אני ואחרים שהיו בדיון, סבורים שאירוע דתי, המביא עמו תפיסת עולם ברורה, לא נכון שיתקיים במבנה חינוך. מבני החינוך שלנו הם אחד מהסמלים הערכיים שלנו כישוב חילוני ומייצגים ערכים נוספים כגון שיוויון זכויות וכל עוד לא התקבלה הסכמה אחרת, מה שקורה תחת קורת הגג של מבנים אלו, צריך וראוי שיתאים לרוח החינוך המתקיים בהם. וכך גם בנוגע לאירוח משפחות צוהר המגיעות להוביל את התפילות.

אלה מהצד שמבקש לקיים את יום הכיפור הדתי חשים שהאכסניה של מבני החינוך אינה מתאימה מהיבטים פרקטיים כגון גודל המקום, כך שמטיעונים שונים, יש הסכמה כי האירוע לא צריך להתקיים במבני החינוך.

מכאן, לב המחלוקת מתמקד בבחירת המיקום החדש והנכון לקיום האירוע. אני בעד החלופה שהוצעה: מועדון הח"צ החדש, שאינו ממוקם במרכז הקיבוץ ואינו סמוך לבניין מגורים ולכן אין חשש שהמתרחש בו יפריע את מנוחת השכנים. זהו חלל גדול הכולל שירותים, מזגן ועוד "פסיליטיס" המאפשרים לקיים בו מגוון אירועים.

לצד עמדה זו, עולה קול שמבקש לקיים את האירוע בחדר האוכל. חדר האוכל גדול ולקבוצה שמעוניינת להתפלל הוא נראה כמקום הנכון והמתאים ביותר לקיום האירוע.

בקרב לא מעט אנשים עמדה זו מעלה תחושת אי נוחות עד התנגדות לקיום התפילות בחדר האוכל בטענה כי חדר האוכל מהווה סמל מעצם מיקומו המרכזי, וכיוון שקיבוצנו הוא קיבוץ חילוני, לא מתאים לקיים בו אירוע דתי מסוג זה.

היו שהתקשו לקבל או להבין טיעונים אלה, ואף טענו שהאמירות מגיעות מתוך פחד או חשש כי הדת משתלטת.

הנקודה האחרונה מקוממת אותי. זה לגיטימי לא להסכים על המקום בו יתקיימו התפילות כאשר הטענות של כל צד מנומקים. ברגע שמעלים את הטענות שאני (ואחרים) פועלים מתוך פחד או חשש – המשמעות היא שמפחיתים מהתוקף של העמדה שלי. כך לא יכול להיווצר שיח משתף. אמירה כזו חותרת תחת הרציונל שלי שעומד בפני עצמו. יש בה כדי להקטין או לבטל אותי וזה לא לגיטימי.

לסיכומי של דיון, יצאתי ממנו אופטימית מהיכולת שלנו כקהילה לקיים שיח על נושאים רגישים. ואני מקווה שימצא פתרון ששני הצדדים יחיו איתו בשלום.

חגית זמלן – עמדתי בסוגיית יום כיפור

בשיח שהתקיים במסגרת שיחת מזכירות פתוחה בנושא "יום כיפורים ואנחנו", התבקשתי להציג דעה בנושא שימוש במבני ציבור (חינוך) לטובת התפילות ואירוח המשפחות מצוהר. להלן הדברים שהצגתי בשיחה:

ראשית, לפני השיח על ה"אנחנו" אפתח את הדברים במשמעות של יום כיפור מהזווית האחרת שלו – יום חג ועיקרו אחדות וחשבון נפש חברתי. מובא במשנה במסכת תענית: "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב ויום הכיפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין שלא לבייש את מי שאין לו". ניתן ללמוד ממשנה זאת שני דברים חשובים.

האחד, יום הכיפורים למרות היותו תענית הינו חג עפ"י המסורת היהודית, יום של שמחה, יום בו ניתנו הלוחות השניים לעם ישראל (הראשונים ניתנו בשבועות), יום בו יש לכל אדם ואדם הזדמנות להתחיל דף חדש.

הדבר השני, המשנה קושרת בין יום הכיפורים לט"ו באב כדי להעביר את הרעיון שהמהות העיקרית בשני המועדים האלה היא "האחדות בעם ישראל". בט"ו באב ניתנה הזדמנות שווה לבנות ישראל ממעמד סוציו-אקונומי נמוך למצוא את בחיר ליבן וביום הכיפורים מצוות שבין אדם לחברו אינן נמחלות ואדם וקהילה נדרשים לעשות חשבון נפש חברתי.

ועכשיו אנחנו –

תפילות יום הכיפור בקיבוץ ניר דוד החלו להיערך באופן סדיר החל משנת 2010. הראשונה התקיימה במדגרה, בשנתיים הבאות – בבית משפחת זמלן ומזה כ- 8 שנים – בבית שקד/שקדיה. האמונים על ניהול התפילות הינם קבוצה של חברה' ששותפים לתפילות החל מהיום הראשון. חברה' מהזרם הציוני-דתי, קצינים בצבא, ובעלי מקצועות חופשיים. הקו המנחה של התפילה הוא שיתוף מלא של כל הקהילה, שילוב מסורות של ספרדים ואשכנזים תוך שזירה של מנגינות ארץ ישראליות.

ניהול התפילה על ידיהם הינה הכרחית ואני מקבילה זאת לצורך בדי ג'יי טוב במסיבה. לכל אחד מאתנו יש play list, אבל במסיבה יש מי שזה הכישרון והניסיון שלו, שיודע מתי ואיך לנגן את השיר הבא. שיר שיערב לכולם.

הנוכחות של הקהילה מרשימה. בתפילות העיקריות, "כל נדרי" ו"נעילה" משתתפים למעלה מ-100 איש. קיום התפילות בבית החינוך הינו אילוץ היות שזה המקום שהקהילה הקצתה. המקום אינו מותאם להכיל ציבור ויוצר חיכוכים וחוסר נעימות עבור המארגנים, בעלי הבית והשכנים. מבחינה תקציבית אירוח המשפחות כולל הלינה בצימרים והארוחה המפסקת ממומנים כולם ע"י המועצה הדתית. ישנה השתתפות סמלית של הקהילה בארוחת שבירת הצום (בסגנון של קפה ומאפה).

יום כיפור הינו מועד בו יש צורך ומקום, בעיני, לפעילות ערכית ורוחנית. זה צורך של רבים מאוד מתוך קהילת ניר דוד. יש מי שנכון עבורו לבטא זאת ע"פ המסורת היהודית בתפילות בבית הכנסת ויש מי שישתתף בהרצאות של נועם דן, שלירון ויטמן ואני פעלנו להביאה לקיבוץ. יש גם מי שנכון עבורו לשלב ביניהם. היופי בחיים הוא היכולת שלנו כבני אדם להתגמש ולהסתגל ולהיות קשובים לרוחות של שינוי.

מברכת על הדיון ומאמינה שנמצא את שביל הזהב.

אסתר שדמי – נושא ישיבת המזכירות הפתוחה: "יום כיפור ואנחנו"

האמנם?

זאת כותרת שהייתה מתאימה לימים רחוקים בהם רוב מוחלט של האוכלוסייה היה שייך לאותו זרם תנועתי ואולי אז היו שחשבו לתת אופי משלנו למועד הזה שנקרא יום כיפור, כפי ששאר החגים היהודיים בעלי אופי דתי קיבלו צביון שמתאים לנו.

היום, "רכבת יום הכיפורים" בצביונה הדתי כבר עזבה את התחנה מזמן וכיוון שאנחנו בהגדרתנו הקיבוצית עדין ישוב חילוני, נכון היה לחשוב, איך חיים בהרמוניה מרבית עם הרכבת הדוהרת הזאת (או שלא כל כך דוהרת...?)

בהתרשמות שלי לא שוחחנו על זה. נכון שלמעט מספר התבטאויות לא לעניין, שמטרתן היתה להגדיר את הצד שממול כמי שעדין לא ראה את האור, השיח התנהל ברוח פושרת ולכן גם לא עלה ולא הושג שום רעיון שיתקבל בין כולם, או לפחות בין רוב המשוחחים.

ובכמה מילים דעתי בנושא:

לפני למעלה מחמישים שנה, הוזמן לקיבוץ הרב הצבאי הראשי שלמה גורן, שקרנו זרחה אחרי מלחמת ששת הימים. אני לא זוכרת על מה דיבר ומה הוא אמר, אני זוכרת רק את התחושה שהוא הקפיד לשדר לחברים ולחברות שהם עוד לא 'שם' וכי האור עדיין לא זרח עליהם ובכל זאת, כולם אז חייכו בנימוס של מארחים עד שעזב אותנו במנוחה.

בדיוק אותו המסר ניסו כמה ממובילי תפילות יום הכיפורים הפומביות להגיש לנו גם הפעם. וכי למה?

כולם, אלה שנולדו כאן ואלה שהצטרפו במרוצת השנים ידעו ויודעים שהקיבוץ הזה הוא חילוני ודרכיו חילוניות והחינוך בו חילוני, וגם ידעו ויודעים שאיש לא הפריע לכל מי שמרגיש, או חושב, או התחנך אחרת, לחיות את חייו בביתו, בפרטיותו כרצונו. מאין המגמה הזאת – לנסות בכוח, בהפגנת נוכחות, במילים כאלו ואחרות שלא תמיד מתיישבות טוב באוזן או בעין – הקוראת לשנות אותנו?

מישהו באמת הגיע לכאן כדי לשנות אותנו?

דברים רבים השתנו ומשתנים באורחות חיינו. לסמן את השינויים כמְהֻלְכִים מקדמי דתיות נראית לי אשליה מתוקה של מישהו.

ועוד בעניין הדתי. כקהילה חילונית וחינוך חילוני שידוע לכל, עובדות חינוך שמגיעות אלינו חייבות לדעת ולקבל את הדרך שלנו. לפיכך, בשנת שמיטה כן וכן!! ישתלו ירקות, פרחים וכאלה, אם כך נוהגים בגן לאורך השנים.

ולקראת פסח, כשבגיל הרך בונים מבוץ טבון ואופים עליו מצות (אפילו טעימות לפעמים) לא יתכן ששאלת החמץ האסור תחסל את החוויה הזאת. לצערי, כנראה, שיד ההדחה נטויה ולא הולכת לשום מקום...

אז מה בקשר למיקום תפילות יום כיפור? המזכירות תחליט עם הכלים העומדים לרשותה.

ואנחנו נמשיך לפנטז על חוסן ...

"בית על הנחל" – שיחת הכרות

עם ענת כרמי-יבין

[מנהלת הבית]

ספרי על עצמך:

אני ענת כרמי יבין, נולדתי בשדמות דבורה, ואני חיה בכפר יחזקאל כבר 27 שנים, נשואה לעובד, הבן הצעיר של משפחת יבין, אימא לארבעה ילדים (השניים הראשונים אחרי צבא, השלישי תיכף מתגייס ובת צעירה שעולה ליי"א).

אני עוסקת בתחום הזיקנה כעשר שנים. הגעתי הנה בינואר אחרי ניהול של מרכז יום למבוגרים של המועצה האזורית גליל תחתון בכדורי. הגעתי הנה כשהתפרסם מרכז.

ספרי על האנשים שחיים כאן:

חיים בבית בריאות 12 אנשים. מקצתם חברי קיבוץ או הורים של חברים. השאר הגיעו ממקומות אחרים. נוסף לכך, מצטרפים אלינו על בסיס קבוע מספר אנשים בשעות היום, לקחת חלק בפעילויות ובשגרת הבית.

לכל דייר חדר משלו.

איך את מבינה את הניהול של בית כזה בתוך קהילה?

היה ועדיין יש הרבה מה ללמוד. בניגוד למרכז יום, הבית כאן מתנהל לאורך היממה כולה. הייתי צריכה להכיר את הדיירים והמשפחות שלהם, את אנשי הצוות, ואת החיים בקיבוץ. לא הכרתי כאן אף אחד וחלק מהקליטה שלי היה להיפגש עם בעלי תפקידים, עם אנשים בכלל, להציג את עצמי וליצור חיבורים. הבית הזה הוא חלק מהקהילה, והחיבור אליה מאוד חשוב בעיניי.

בתפיסה שלי, "בית על הנחל" הוא מקום שיכול לתת מענה לצרכים שונים של אנשים בקהילה וגם להרחיב ולטפח את החיבורים של הקהילה למקום. דוגמא נהדרת הן קבלות השבת המקסימות המתקיימות בהובלת דגנית, שהפכו כבר למסורת ארוכת שנים. דגנית מזמינה חברים לקחת חלק בשירה ובנגינה משותפת, וכך כולנו מקבלים ביחד את פני השבת.

אני מנסה ליצור פרויקט משותף למגזרים בקהילה עם הדיירים וגם מזמינה פעילויות כמו חוגים, שממילא מתקיימים בקהילה, לבוא ולעשות אותם כאן, אצלנו.

הרבה אנשים מפחדים מבית הסיעודי, לא רוצים קשר, לא רוצים להתקרב. להרבה אנשים יש זיכרונות קשים ועצובים מהבית הזה. חיו ומתו בו בני המשפחה שלהם והמקום מתקשר עם פרידה ועם חוויות קשות.

בתחושה שלי, יש צל כלשהו מעל בית סיעודי, הוא מעורר רתיעה. אנשים אומרים לי "רק לא להגיע הנה, לכאן באים כדי למות". ואני אומרת: "באים לחיות פה". נכון שבסוף כולנו נסיים את החיים, אבל עד אז אנחנו כל הזמן עוסקים באופן שבו אנו מיטיבים את החיים פה בתעסוקה, בטיפול, באווירה, במוסיקה, בבישול, במצב הרוח. אחד הדברים שאני בונה עכשיו, היא תכנית תעסוקה אישית לכל דייר, על פי אישיותו ולפי צרכיו.

מה החזון שלך ביחס לבית הסיעודי? לאן את רוצה לקחת אותו?

אני באה מתחום החינוך המיוחד ומתחום העיצוב. חשוב לי מאוד לטפח ולשכלל את תחום הנראות: צבעים, גיבון – דברים שמייצרים בעיני בית. המקום הזה אינו מוסד, הוא בית, וכך אני מתייחסת אליו.

חשוב לי מאוד הקשר והתקשורת עם המשפחות של הדיירים. דווקא במקום הזה, חייב להיות אמון, צריך לטפח אמון וליצור אמון כך שבני המשפחה ירגישו שההורים שלהם בידיים טובות, שהם סומכים עלינו, שכאשר משהו מפריע להם, הם ירגישו שאפשר לבוא ולדבר על כל דבר. אין תחליף לתקשורת. אני מזמינה כל חבר בקהילה להיכנס אלינו לכוס קפה, להכיר ולראות את הבית. אני מוכנה לקבל טלפון מכל אדם בקהילה שרוצה לשתף אותי או להביא לתשומת ליבי כל דבר הקשור לבית הבריאות.

ענת ואליסיה פלמן

אני מבינה שעם השנים, חלו שינויים בתפיסה של הזיקנה, לא רק כאן, בכל העולם, והדבר הזה מקרין באופן ישיר על המקום. אנשים שיש להם אפשרות, מעדיפים הרבה פעמים להזדקן ולמות בבית, ועדיין יש צורך בבית הזה, למשל, הוא יכול לתת מענה שונה לבדידות של אנשים שמתבגרים בקהילה. אני מקפידה להשאיר שני חדרים פנויים תמיד, והם שמורים למקרה שעולה צורך של חבר להגיע אלינו לתקופת התאוששות. אנחנו מציעים לאנשים לבוא הנה לאכול ארוחת שבת ולחזור לביתם, או לקנות אוכל שמכינה **מרסל**, המבשלת המסורה של הבית. אנחנו יכולים להוות מקום חלופי לסופי שבוע, כשהמטפל האישי בבית יוצא לחופש. קורה שאדם מגיע הנה לתקופה מוגבלת, מוצא כאן שקט וביטחון ובוחר להישאר. בעצם הגענו למצב שאנחנו יודעים לתפור חליפה שתענה על צורך קבוע או זמני של חבר בקהילה. באופן טבעי, בית סיעודי הוא מקום דינמי, גם המציאות דינמית, והתפקיד שלנו הוא לתת מענה גמיש והולם לצרכים של האוכלוסייה הזקנה בקהילה.

תודה רבה לענת, הכירה, שוחחה והוקירה: סמדר יחיאלי.

הנייד של ענת: 050-2070611

סיכום שנת פעילות בתנועה

עופרי קצב מסכמת שנה בקן השומר הצעיר ניר-דוד

בל"ג בעומר התקיים טקס השומר הצעיר לציון שנת פעילות בקן, המונה 80 חניכים ו-10 מדריכות משכבה י'.

המטרות שלנו בהכנת הטקס:

שכבה ט' – קבלת אחריות על הארגון וההכנה לקבלת תפקידים בתנועה.

כלל חניכי הקן – יצירת מעורבות של כלל החניכים החל משכבה ה', חוויית התנסות בהכנת כתובות אש וחזוק הזיקה והשייכות לתנועה.

המטרות אכן הושגו.

לקראת הטקס הגיעו חניכי ה'-ט' יחד עם המדריכות לימי עבודה והכינו את התפאורה, כתובות אש ולמדו מיומנויות צופיות.

כמו כן, הילדים בנו והכינו את האתגרים שעליהם לעבור במהלך הטקס כדי לקבל שומרית (חולצה שומרית). החניכים מכל השכבות נרתמו למשימה ועבדו יחד בהתלהבות ובכיף.

היה חשוב לנו להציג לחניכים את המורשת של התנועה בקיבוץ. אספנו מהחברים הוותיקים תמונות מהתנועה ומהטקסים שנערכו בימי דור הוותיקים.

חניכי ה' נפגשו עם תמי שיפוני וחניכי ח' נפגשו עם צילי פרי לשיחה על חוויות מהתנועה ודין בערכי התנועה. השיחות היו משמעותיות מאוד לילדים.

הטקס עצמו כלל ברכות (ראו בהמשך), מפקד אש ומעבר אתגרים לקבלת שומרית. אתגרי השכבות:

ילדי שכבה ה' פרצו למעגל של החניכים הבוגרים והמדריכות.

ילדי שכבה ו' קפצו מעל בור אש.

ילדי שכבות ז' וח' עלו על במה ונפלו לזרועותיהם של חבריהם מהשכבה.

כל החניכים התמודדו עם האתגרים, התגברו על הפחד וקיבלו שומרית.

היה מרגש מאד לראות את הקהל הרב שהגיע לטקס והתרגש איתנו, משפחות החניכים ובמיוחד הוותיקים בוגרי התנועה.

חזק ואמץ !

סיום שנת פעילות השומר הצעיר – 2022

מילים לכבוד אירוע החניכה לשומרות ולשומרים הצעירות והצעירים,

חניכי שכבות ה' – ט'

כתבה וקראה – ענת פונרו כפרי, מנהלת החח"ק

פתגם אפריקאי עתיק אומר: "אם תרצי להגיע מהר, לכי לבדך. אם תרצי להגיע רחוק, לכי ביחד". השנה, כאן בבית, קבוצה של מאמינות בדרך, אמרה ועשתה "תנועת נוער יחד" – יחד.

ערב טוב, **שלו**, רכז מחוז צפון של תנועת השומר הצעיר, ערב טוב לרכזת קן ניר דוד, **עופרי** קצב. מרגש לראות הערב את כולכם: מד"ציות, חניכים וחניכות, סבים וסבתות, שמו"צניקים לדורותיהם, הורים ומשפחות.

היו שחלמו כאן הרבה לפני על תנועת נוער. לי ולשותפיי בעשייה היתה הזכות לעשות, לזרוע ולהשקות את התנועה המתחדשת, כאן בבית.

המעמד המיוחד לו זכינו הערב, כל מי שבא ונאסף סביב הסמל, אינו מובן מאליו עבורי גם בעודני עומדת כאן לברך ולציין את הנקודה ברצף הזמן של שנת עשייה.

יחד עם צוות הנעורים בראשות **עינת**, **עידו ועופרי**, התחייבנו להיות נחושים בהטמעת פועלה של התנועה כחלק מהתכנית ומהתכנים שיש לחח"ק להציע לשנה זו. קל זה לא היה ולעיתים אף קשוח. קיבלנו עלינו פרצופים וקולות מכל הסוגים ומכל שכבות הגיל. משתהים, מזלזלים, נפעמים, מקווים ובעיקר מצפים... מצפים לראות האם יש מקום בקיבוץ המתחדש לפעילות מסוג של תנועה נוער – תנועת השומר הצעיר.

אשאיר את חוויות העשייה לדוברות אחרי – נציגות צוות המדריכות האיכותיות שלנו. יש הרבה על מה לספר. ממחר נמשיך בפעילות שגרה אל עבר מפעלי הקיץ.

לצידה של הפעילות נעצור לבדוק איך לפתח ולשמר את כל המיוחד הזה.

אסיים בבקשה אחת: בואו נמחא כפיים הערב להבעת הערכה לעושות במלאכה: לרכזת הקן עופרי בעלת כוחות העל כאן, על קרקע מקומית: על תעוזה, על התמדה, על קשרים שיצרה, על ערכים שדיברה ועל פועלה ללא הפסקה. על כל שכבות הגיל שדרבנה לעשייה ועל היותה דוגמא עבור עשר המדריכות הנפלאות: שירה סברנסקי, יעל פז, יובל רבטל, רוני זמלן, רומי רוזנשטיין, יובל ויטמן, אורי כהן, יערה וגנר ועמנואל מידה. שולחת אל כל אחת ואחת מכן את הערכתי הרבה ותודתי על השותפות בדרך.

ההתכנסות, כפי שאנו חוות כאן הערב סביב הסמל המקושט, היא תכלית ותוצר הלכה למעשה של העבודה היומיומית שלכן ושעות של חשיבה בצידה. עבודה המתחברת לאבני היסוד עליהן נרקמת תנועה חברתית. אלו מילים גדולות לנערות צעירות, מאווד מוכשרות, שרואות קדימה וחושבות על עולם רחב וטוב יותר עבור דורות צעירים וכך גם עבור עצמכן.

אני סמוכה ובטוחה שלבבות הנוכחים כאן נרגשים מאוד הערב ומתרחבים על מה שיש ומה שעתיד לבוא: עשייה קהילתית, חיבור לערכים, יציאה לטיולים בעמק והכרת מרחבי ארצנו. שילובים של דורי דורות, נוער, ילדים וילדות שהם שם המשחק של חינוך בונה קהילה ולהיפך, קהילה בונה חינוך. מגיע לכן לחוש את הדהוד מחיאות הכפיים של הקהילה כולה. בהצלחה באתגרי החניכה והמשך ערב נפלא.

ברכה של החניכות אדוה וגנר ונגה ארטל

טיילנו בפארק המעיינות ובין השבילים צברנו חוויות.
ולמרות שהיינו שם אלפי פעמים,
יום למחרת חזרנו בעננים.

אז רצינו להגיד תודה לעופרי ולמדריכות
בהמון אהבה, מאתנו החניכות.

שלום לכולם: אנחנו אדוה ונגה מכיתות ח' ו-ו',
באנו לספר לכם מה עברנו עד עכשיו.
טיילנו בעמק וגם בגליל והיה לנו כיף לא רגיל.
בין אם התקלחנו ובין אם לא, זה לא משנה
היה לנו מאוד מהנה.
תמיד היו פעולות מעולות אפילו כשהיו 40 מעלות.
ואני בתור אחת שטיילה ארבעה ימים עם עופרי
גיליתי שהכל אפשרי:

בישלנו בשטח ועשינו מדורות, טיפסנו על הרים ועל גבעות.

דבר המלכות של הקן

קן ניר דוד חזק

אנחנו רוני ויערה, בנות שכבת "למשמר" ומדריכות שכבת ו' המדהימה, שמחות וגאות לעמוד פה עם כולכם וכולכן ומתרגשות שהגענו עד כאן.

אנחנו התחלנו את הרומן עם התנועה כבר בכיתה ד' וישר היה קליק; הגענו לכל פעולה ולכל מפעל בציפייה והתרגשות, אפילו זכינו לקרוא את דבר השכבה בטקס קבלת השם של השכבה במחנה הקיץ בכיתה ז'.

עוד בתחילת החטיבה אנחנו זוכרות את עצמנו מדברות על יציאה לסמינר ההדרכה של התנועה וכמה אנחנו רוצות לקחת חלק בגוף הבוגר של השומר הצעיר.

לצערנו בשנים האחרונות הקן לא היה כל כך פעיל ולא היתה פעילות רציפה, מוסדרת ויציבה. בסוף כיתה ט' רצינו לצאת לסמינר ההדרכה אך לא היה קן בקיבוץ דבר שאיכזב אותנו והקשה עלינו מאוד. התחלנו לחפור לעינת וענת ולמי שרק יכולנו, ובסוף קשרו אותנו עם רכז האזור, ויצאנו למדצופי. חזרנו מהחוויה המטורפת הזאת עם רצון עז יותר להדריך, לקחת חלק גדול בתנועה ולטפח את פעילות הקן בקיבוץ, והנה זה קורה.

לאחר כמעט שנה חווייתית, מלאת פעילויות ואתגרים אנחנו עומדות פה, סופר נרגשות מול הקן המדהים ששחזרנו פה ביחד.

נסיים בתודה ענקית לכל העוזרים במלאכה. לכם. ההורים והחניכים כאחד על שיתוף הפעולה, האמונה שנתתם בנו וההתמדה. תודה אחרונה ומיוחדת לעופרי שלנו שעזרה לנו להגשים חלום ולגרום לכל הדבר הזה לקרות. אין עלייך ואין מעלייך.

!!!!תודה לכולם והמשך ערב נעים!!!!

תמונת מחזור סיום מפעלי קיץ – יער כפר סולד

יערה וגנר – סיכום מחנה קיץ 2022 סבב א'

49 חניכים + 9 מד"ציות.

אחד הקינים הגדולים שיצאו והכי גדול באזור שלנו.

יצאנו המדריכות ביום חמישי (30.6) ליער כפר סולד ליומיים ראשונים בלי החניכים והתחלנו להקים את הקן שלנו, ללמוד את הפעילויות ולהכיר את המתחמים בשביל החניכים. מהר מאוד התרגלנו ליער.

בשבת (2.7), החניכים הצטרפו אלינו, ולאחר סיור ביער המשכנו להקים יחד את הקן שלנו. בנינו יחד מיטות, נדנדות ומבנים מרשימים בעזרת קשרים שלמדנו במהלך השנה וקיבלנו לא מעט מחמאות על המחנה הצופי שהקמנו יחד.

לחניכים לקח קצת זמן להתרגל לחום, ליער, לשירותים הכימיים ובעיקר לפריסות, אך הם נהנו יחד איתנו, המדריכות, ביומיים של מחנה ביער כפר סולד, ובמתחמי הספורט.

בסוף המחנה, כל שכבה סיכמה את השנה בפעולה שהכינו המדריכות שלה ובסופה התקבצנו למעגל מורל אזורי מרשים ביותר.

וזהו, נגמרה לה שנה.

חזרנו הביתה 49 חניכים + 9 מד"ציות – עייפים, מזיעים, אך מרוצים.

מסיימי י"ב, קבוצת "תבור" – לאן פניהם?

עמרי סגל

בשנה הקרובה אני הולך לעשות שנת שירות ב"טוביה", פנימייה של נוער בסיכון שהוצא מהבית בצו בית משפט. הפנימייה ממוקמת בלב קיבוץ הרדוף ומשולבת בו. מתחיל בסוף אוגוסט.

זהר הרצוג

בתחילת אוגוסט אני מתגייסת לצבא, ליחידת חילוץ והצלה, שם אשרת שנתיים ושמונה חודשים.

רות סברנסקי

בשנה הקרובה אעשה שנת שירות בכפר הנוער החקלאי "אשל הנשיא", המשלב בתוכו בית ספר על יסודי שש שנתי, פנימייה ומשק חקלאי. אל הפנימייה מגיעים חניכים מהערים והיישובים במועצה האזורית "מרחבים". מתחילה בסוף יולי.

גפן להב

במהלך הסתיו הקרוב אשתלב ב'מכינה לחיים' בבית הספר גאון הירדן ואמשיך בלימודי דאטה סיינס.

עדי פירדמן

בשנה הקרובה אעשה שנת שירות בגרעין "מעשה" בחיפה. לגרעין מעשה יש קומונות של ש"שנים בכל הארץ בפנימיות, כפרי ילדים ונוער ובמגוון ערים, לקידום עשייה חברתית התנדבותית עם בני נוער מהפריפריה ופיתוח מנהיגות מקומית. מתחילה בסוף אוגוסט.

יונתן עדי

אני מתגייס במרץ ובינתיים נהנה מהחיים ועובד במדגה.

עידן באום

פני מועדות למכינה קדם צבאית בקיבוץ שריד.
אני מתחילה בספטמבר.

תמיר אלבז

אני מתחיל באמצע אוגוסט שנת שירות בפנימיית "עלומים" בכפר סבא.
הפנימייה משמשת בית לנוער בסיכון.

תומר סלוס

אני לומד לפסיכומטרי בדרך לעתודה אקדמית,
ובינתיים עובד בחינוך.

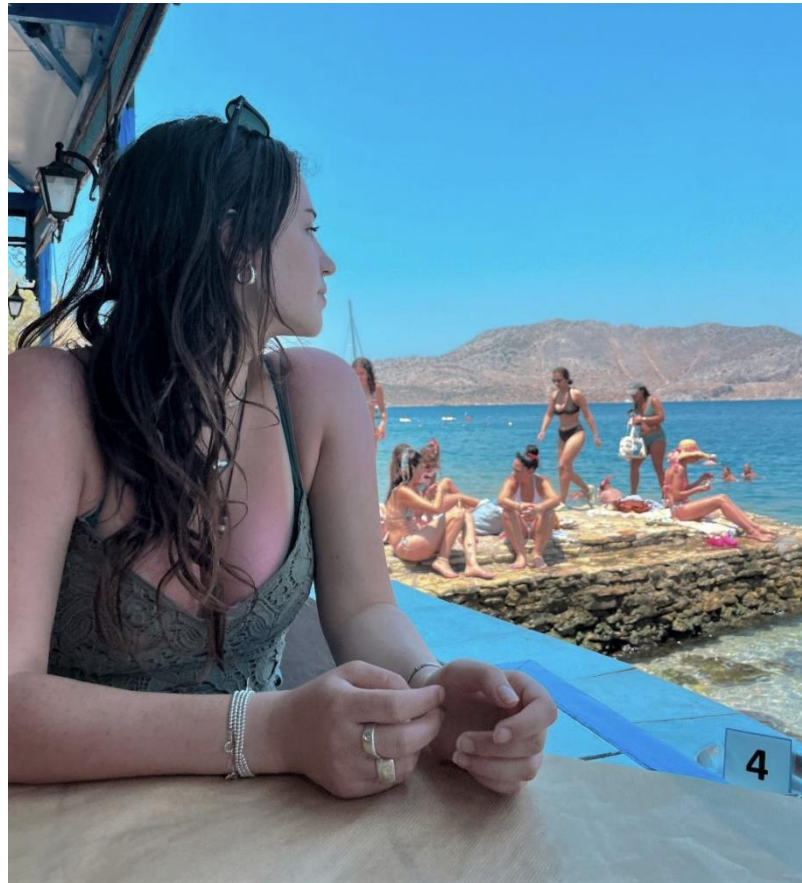
מאיה שרמן

אני מתגייסת לצה"ל בסוף חודש אוגוסט.
אשרת בחיל אוויר.

גאיה שדמי

בסוף יולי אני מתחילה שנת שירות בכפר הנוער "נירים" שבבוסתן הגליל. בכפר חיים בני נוער בסיכון וכאלו שהוצאו מבתיהם בצו בית משפט.

אמנים ואומנות

מהחודש הבא מדור חדש; אמנים מקומיים, היוצרים במגוון תחומים.

בעלון זה; נקודת מבט של אמן בקיבוץ – בעיניו של יהושע סגל שהיה מהאמנים הבולטים בקיבוץ, ועבודותיו ניצבו במרחב המשותף וקישטו את מבני הציבור שלנו.

ובמדגרה; תערוכה יוצאת דופן של שרונה אברהם.

עבודת פיסול של יהושע סגל

יהושע סגל – דרכי כאמן

[מתוך ראיון משנת 1986, ראיינה מרים יחיאלי]

לפני שהגעתי לקיבוץ לא נזדמן לי ללמוד ציור פרט לשיעורי ציור שבמסגרת הלימודים בבי"ס יסודי. בקיבוץ התחלתי לאט, לאט ליצור לי תנאים ראשוניים שיאפשרו לי להתייחד בפינה כלשהי עם הציור. אילתרתי לי תא 2X2 מ"ר מגרוטאות, שני מכחולים ונייר קיבלתי מהמחסן וכך התחלתי לצייר בלי שום ידע, בלי יסוד עיוני כלשהו. במרוצת הזמן הרגשתי יותר ויותר את הצורך ללמוד את יסודות הציור. אז נודע לי ע"י ארגון האמנים בקבה"א שקם בימים ההם, שעומדים לארגן קורס לציור שיארוך שלושה חודשים. כמובן שהרעיון קסם לי וניסיתי לקבל את הסכמת הקיבוץ להשתתף בו. זה היה לא כל כך פשוט. רכז ועדת התרבות שאמור היה להמליץ על כך, קם בשיחת הקיבוץ ואמר באלו המילים: "אתה מספיק לנו בכמות הידע שיש לך, אין לנו צורך ביותר מזה". המלצה כזאת היתה יכולה לחרוץ את גורלי ולמנוע ממני את ההשתתפות בקורס. למזלי נמצאו חברים שהתעלו מעל למושגים של רכז ועדת התרבות הלז. הקיבוץ אישר לי בסופו של דבר את ההשתתפות בקורס. חזרתי הביתה עם ההרגשה שיש באמתחתי צידה חשובה לדרך שבעזרתה אוכל להתחיל לצעוד לבטח במבוך הזה הנקרא אמנות הציור. אבל אין זאת אומרת שמכאן ואילך הכול שפיר. במרוצת הזמן נערמו קשיים בזה אחר זה. ראשית – בעיית הזמן לעסוק בציור. הייתי נוהג לנצל את הפסקת הצהרים במקום לנוח בחום המתיש בקיץ. בעיה שניה – חדר עבודה. כאמור אילתרתי תא מגרוטאות בגודל 2X2 מ"ר אבל התא הזה עמד במקרה בשטח בור שלא היה ברור למה הוא מיועד. ובכן, ביום בהיר אחד, באתי כדרכי במנוחת הצהרים אל הצריף שלי במטרה לצייר, והנה אני רואה שהצריף המסכן על כל מה שהיה בו זרוק על שפת האסי ובמקום שעמד עובד טרקטור וחופר בריכה לגידול דגים. איש לא מצא לנכון להזהיר אותי מראש ובלי שאלות פשוט גלגלו את הצריף והרחיקו אותו מהמקום שלא יפריע למלאכה.

אלה תולדות אחד הגלגולים של חדר העבודה שלי. הסדנה שלי העכשווית היא הגלגול השישי ועדיין אינני בטוח שהגעתי לנחלה ולמנוחה, כי מתהלכות שמועות שהשטח שבו עומדת הסדנה מיועד לבניית מרכז שיקום לקשישים. בעיה שלישית – רכישת בסיס מקצועי. הקורס הקצר שעברתי היה בבחינת מכינה וגם זה בדוחק. במשך הזמן ניסיתי כמה פעמים להגיע ללימודים באופן מסודר, אך לא הצלחתי לשכנע את הקיבוץ שישלחו אותי ללמוד. לבסוף באה הצעה מצד המוסד החינוכי.

המוסד נזקק למורה לציור וזו היתה ההזדמנות. נשלחתי לאורנים לשנת לימוד אחת בלבד. בימים ההם התחיל לפעול המכון למורים לאמנות ומלאכה באורנים. בהתחלה כלל הלימוד שנה אחת בלבד. אבל שנה זו נתנה לי המון.

הפרק הבא מתחיל בהוראה במוסד. באורנים אמנם קיבלנו הכנה כלשהי להוראת הציור, אבל זה היה חלק שולי למדי, כי שנת הלימודים היחידה הקיפה יותר מדי שטחי לימוד ונמצא שכל שטח בפני עצמו היה על קצה המזלג. למעשה, כל אחד מהמשתתפים התמסר בעיקר לשטח שעניין אותו. לכן טבעי היה שגם אני התמסרתי בעיקר לשטח שעניין אותי, זה היה הפיסול. באורנים נפגשתי באופן מעשי בפעם הראשונה עם הפיסול, וזה כבש אותי כולי.

כשהתחלתי ללמד במוסד הרגשתי שההכנה לא היתה מספיקה ואולי חסר לי גם היחס להוראה כאל מקצוע. במרוצת הזמן התפתח אצלי קונפליקט על רקע זה ולא יכולתי למצוא את שביל הזהב. לאט, לאט נוצרה בי הרגשה שאני מבזבז את זמני, כי למעשה לא יכולתי להתמסר ליצירה עצמית. ההוראה דרשה את כולי ולא יכולתי להשלים עם מצב זה. בסך הכול החזקתי מעמד ארבע שנים בהוראה ונאלצתי להפסיק. מאז שהפסקתי את ההוראה התמסרתי יותר ליצירה ובהמלצת ארגון הציירים והפסלים של הקב"א קיבלתי אישור לעסוק חצי שבוע באמנות. מאז אני מחלק את שעות העבודה שלי בין האמנות ומפעל המתכת.

הקיבוץ גם איפשר לי סיור לימודי באירופה בהתחשב בעובדה שאני יליד הארץ ועד אז לא הייתי בחו"ל ולא הזדמן לי לראות יצירות אמנות מקוריות. זו היתה מחווה יוצאת מהכלל מצד הקיבוץ, שלא אשכח אותה לעולם. בימים ההם עוד לא היה מקובל לאפשר לחברים לנסוע לחו"ל. הסתובבתי באירופה כארבעה חודשים. ביקרתי בעשרות מוזיאונים וספגתי לתוכי רשמים כה רבים, עד להרגשה של שובע. חזרתי הביתה עמוס לעייפה. לאחר שהתאוששתי מעומס הרשמים וחזרתי לשגרת החיים, הקדשתי את זמני לפיסול ביתר מרץ. החלטתי לנצל את המרחבים, את שטחי הדשא ובאותה הזדמנות להעשיר ולקשט את פינות החמד המפוזרות על פני חצר המגורים של הקיבוץ. בכיוון זה ראיתי את תרומתי הצנועה לאיכות החיים בקיבוץ. נוסף לפסלים בשטח הפתוח, קישטתי את חדר האוכל בתבליטים וכן את הספרייה, המועדון לחבר ובית התרבות. ועוד היד נטויה.

פסלים שהוצבו על הדשא שקיבל את השם "דשא הפסלים"

הגדי ששותה מים, הוצב בברכת דגי זהב

לסיכום – אפשר לומר שאני שלם עם עצמי כאמן בקיבוץ. אין זה אומר שביחסים שבין קיבוץ ואמן הכול שפיר. עברתי לבטים קשים בקשר להרגשה שלי כאמן, כיוצא דופן. הרגשה שאין להימנע ממנה, הן בקיבוץ והן בחיים הרגילים בכל חברה. אם תרצה ואם לא תרצה, אתה מרגיש את תגובת החברה. בדרך כלל השיקול התועלתני החומרי מכריע את הכף. ואם אמן אינו מצליח לתרגם את כושרו לביטוי חומרי, אם המוצר שלו אינו מניב הכנסה חומרית, הוא אינו זוכה להערכה הראויה מצד החברה. אפשר להבין זאת פשוט כצורך קיומי, כי אי אפשר לחיות מיופי בלבד. אבל בחברה קיבוצית התרומה של כל פרט בשטח התרבותי והרוחני אינה נופלת בחשיבותה הקיומית לגבי החברה. גם חברה בעלת בסיס חומרי איתן יכולה להתפרק כאשר היא מתרוקנת מתוכנה התרבותי הרוחני ואין חברה המחוסנת בפני סכנות כאלו, כולל החברה שלנו.

שרונה אברהם – "הרוקמת בתחרה"; תערוכה במדגרה

שרונה היא בת מושב שדה תרומות, שם היא גרה עד היום בבית הוריה שנפטרו. היא מנהלת חיים עצמאיים, כולל נהיגה, לצד נכות קשה. אנחנו פוגשים אותה הרבה בקיבוץ, בגלל שהיא בת זוגו של דרור עביצל. היא בת 58, ובמדגרה שלנו נפתחה תערוכה של עבודות יד שלה, בעיקר עבודות רקמה. כולם מוזמנים לבוא ולהתפעל מעבודות צבעוניות ועשירות, מדוייקות להפליא, שיוצאות תחת ידיה. מירי מלכין ואנוכי ביקרנו בתערוכה ודיברנו עם שרונה בעזרתו של דרור.

שאלנו איך הכול התחיל?

שרונה התחילה לרקום בגיל 25. במשך השנים התנסתה בתחומי אומנות נוספים כמו פסיפס, ציור, פיסול, ציור על עץ, עבודה בזכוכית, אבל אין ספק שרקמה היא התחום האהוב שבו היא מתמחה ומשקיעה את מרבית זמנה.

את הרקמה התחילה בחוג אומנות במכללת עמק יזרעאל (בגיל עוז עדיין לא היו חוגים). עד אז לא ידעה שהיא יכולה לעשות עם הידיים דברים כאלה עדינים ומסובכים. זו הייתה הפתעה בשבילה. שרונה עובדת עם חוטים ומחטים מאוד דקים, ולמרות המגבלה הפיזית שלה, היא עושה הכל; משחילה חוטים למחט, ורוקמת במגוון טכניקות.

בשנים הבאות השתתפה בחוג ציור בגיל עוז וגם התנסתה בחוג קרמיקה. דוגמאות מעבודות אלו ניתן לראות בתערוכה, אבל כאמור – מרבית העבודות הן של רקמה.

ספרי על טכניקת העבודה שלך

שרונה בוחרת תמונות שהיא אוהבת, והתמונות האלו נסרקות על בד שגם אותו היא בוחרת. הרקמה שלה היא על התמונה שעברה לבד, אבל היא בוחרת את הצבעים למילוי התמונה ואת טכניקת המילוי. היא מסתכלת על התמונה ויש לה כבר בראש תכנית לגבי הצבעים שתבחר ובאיזה חוט תרקום כל אלמנט מהתמונה. לפעמים צבעי הרקמה תואמים את הצבעים של התמונה, ולפעמים היא בוחרת לשוות לתמונה פרשנות חדשה, בגלל בחירה של צבעים שונים מאלו המקוריים. עבודת רקמה לוקחת לה בערך חודש – חודשיים.

שאלתי את שרונה אם יוצא לה גם לפרום דברים שאינה מרוצה מהם והיא ענתה שכמעט לא. יש לה מספיק ניסיון ומיומנות כדי שזה לא יקרה.

מירי שאלה אם היא נדקרת לפעמים, והיא עונה שכמעט לא; היא רוקמת ביד בטוחה. מתי הרקמה נראית יותר מהוססת – כשהיא רוקמת את שמה. על כך ענתה שרונה שאינה אוהבת להשאיר את חתימתה, כי אינה אוהבת להתבלט.

שאלתי מה היא עושה עם העבודות שהיא מסיימת? היא מספרת שהבית שלה מלא בעבודות. היא גם מוכרת עבודות שלה.

ממגוון עבודות אומנות, שרונה בחרה דווקא לרקום, טכניקה המחייבת דיוק ועבודה בגדלים מיקרוסקופיים, ועל כך אנחנו אומרות לה שאפו גדול.

מעריכות ומתפעלות – מירי וסמדר.

מזל טוב לבני ובנות חודש יולי

בני 10

אחינועם בת 10

אחינועם,

נינה אהובה ומוכשרת

עשר שנים זאת כבר דרך להסתכל בה, וזה מה שאנחנו יודעים עליך: את חכמה, יצירתית, מעיזה, חריפה, טובת לב ורואה את האחר, רגישה ומתמודדת באומץ עם מה שהעולם מזמן.

יומהולדת שמח, שיהיה לך עשור מלא ומעניין כמו זה עד עכשיו

אוהבים, כולנו

ניר אריאלי בן 10

נירי שלנו אהוב,

אתה חוגג את העשור הראשון שלך, וכמה הספקת לחוות וללמוד, וכמה אור וטוב אתה מעניק לכולנו!

מאחלים לך שתמשיך לשאוף למרחקים ולגבהים ברגליך הזריזות ותבונתך הישרה,

שתטפח את החוזקות שלך ותלמד מכל אתגר, ותשמור על הלב הרחב, הסקרנות והיצירתיות, כי אתה יחיד ומיוחד!

באהבה, אימא אבא והאחים

ועוד ברכות

ברוכים החוזרים

ניצה ושלמה גלזר

זהבה ועודד וגנר

דרך צלחה

למשפחת אבידור: עידן, עטר, יובל ונטע שיצאו לרילוקיישן לגוטנבורג, שבדיה

מטעם אלביט

למשפחת כהן קוצר: הגר, עומר, ענבר, עמית ושני שיצאו לרילוקיישן לצנין, דרום

אפריקה מטעם חיש שתיל

מזל טוב

ליותם לוי

שחגגו החודש 30

לשני גלזר

תעודת כבוד

לתמיר שפר (בנה של אורה שפר), שנבחר ע"י הסנט של האוניברסיטה העברית

לתפקיד רקטור האוניברסיטה העברית על כל שלוחותיה

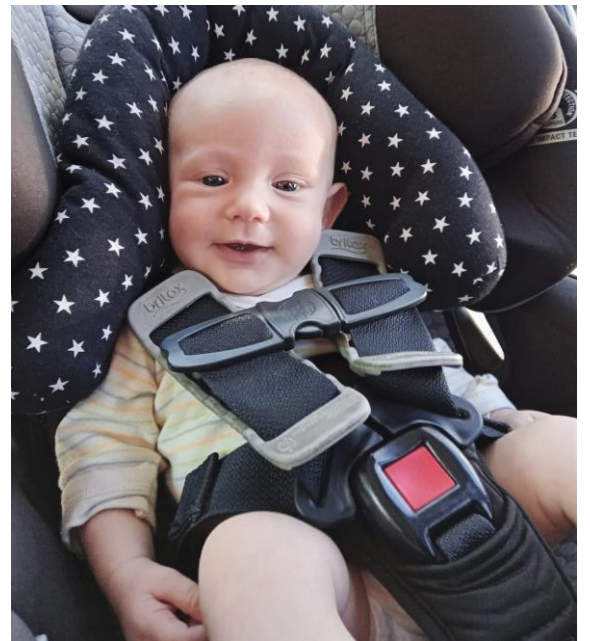
רק נולדו

מזל טוב למשפחות המאושרות, בריאות ונחת לרוב

רעות שורץ, בתם של ענת ואיתי,
נכדה של נטע ודדה, נולדה ב-4.7.22

יער מסקין, בנם של עפרי והדס,
נכד לנירה ונתן, נולד ב-29.5.22

גיא סגל, בנם של ליאב ויהלי,
נכד ראשון! של גליה וחגי,
בן שני של תלמה,
נולד ב-10.7.22

עדי ארזי, בנם הבכור של עידו וקרין, נכדם של חנה וממי, נולד ב-7.7.22

**קלואי כרמי, בתם של אליז ותמיר,
נכדה של שרה ויהודה,
נולדה ב-17.7.22**

לוטם גלזר, בתם של נטע ואייל, נכדה של ניצה ושלמה, נולדה בדנוור קולורדו

ב-23.7.22

בהצור

חיים נפתליס – חיסול תחנת הדלק

החודש, יולי 2022, חוסלה תחנת הדלק שלנו. תחנת הדלק ששירתה את רכבי הקיבוץ עשרות שנים הגיעה אל סופה.

היתה זאת תחנה של משאבה אחת ידנית, עתיקת יומין, שנתנה סולר לטרקטורים. היא הוקמה מתישהו בשנות ה-60. אז נקברו באדמה טנקי הדלק הגדולים: 9,000 ליטר כל אחד ונעשה החיבור למשאבה. הרישום היה ידני.

לפני 27 שנים התחלתי לנהל את התחנה. רק התחיל עידן מיחשוב תחנות הדלק וחברת רוזמן בע"מ מיחשבה את התחנה. חברת דור אלון נעשתה ספקית הדלק שלנו ובנתה את התחנה כפי שנראתה עד סופה. עברו הרבה מים באסי והרבה עלילות על התחנה שאולי עוד יסופרו פעם.

יולי 2022

נפעם ונרגש עמדתי והבטתי כיצד עוקרים את לב התחנה מן האדמה: המכלים, שמעולם לא ראיתי אבל פעמיים בחודש דאגתי לגדוש אותם בדלק, בכל זאת הם היו חלק מחיי תקופה לא קצרה. חתיכת חיים.

מעלוני הקיבוץ:

- 1960** הקימונו השנה תחנת דלק ושירות למכונות וטרקטורים. ואנו מתכוונים לרכז סביבה גם את כל חומרי ההדברה ושמני הריסוס. על ידי טיפול יעיל יותר ומבוקר בטרקטורים, אין ספק שיורגש שינוי זה לטובה.
- 2002** תחנת הדלק עברה מהפך. הבנזין באוקטן 96 בוטל, מאחר שמספר המכונות שצרכו דלק זה קטן עד מאוד ומסתבר, לאחר בדיקה מקצועית, שרכבים ששנת יצורם לאחר 1984 יכולים לצרוך בנזין באוקטן 95 ללא בעיות. משאבת הבנזין 96 הוסבה למשאבת סולר אשר תשמש את כל רכבי הדיזל הקטנים לנוחיות ציבור הנוהגים/נוהגות. משאבת הסולר הוותיקה תמשיך לספק סולר לטרקטורים ולמשאיות.
- 2016** לאחר שיקולים ובדיקות הוחלט בוועד הנהלה של אגש"ח אחזקות לאמץ את החלופה להשאת התחנה לשימוש חקלאי בלבד.
המשמעות של החלטה זו :
- החל מתאריך 1.11.16 לא ניתן יהיה לתדלק רכבים פרטיים, רכבי מפעלים/עסקים שאינם רשומים על שם הקיבוץ.

לזכר חברינו ובנינו שנפטרו

בחודש יולי תמוז – אב

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
יהודית קריסטל יפה	02.07.1941	ז' תמוז תש"א
שלמה שליט ולדימירסקי	15.07.1979	כ' תמוז תשל"ט
יוכה (יוכבד) דבורקין	24.07.1983	י"ד אב תשמ"ג
שרה טל	19.07.1990	כ"ו תמוז תש"נ
חיה פרלברג	27.07.1992	כ"ו תמוז תשנ"ב
אברהם מרקוס (מרום)	08.07.1994	כ"ט תמוז תשנ"ד
ברוך יחיאלי	22.07.1997	י"ז תמוז תשנ"ז
תהילה מרקוס (מרום)	24.07.1997	י"ט תמוז תשנ"ז
גדעון יעקבי	14.07.2001	כ"ג תמוז תשס"א
משה להב	07.07.2002	כ"ז תמוז תשס"ב
יהודית כרמי	17.07.2003	י"ז תמוז תשס"ג
עובד יגאל	05.07.2004	ט"ז תמוז תשס"ד
מרילה (מרים) מנדל	10.07.2004	כ"א תמוז תשס"ד
יאיר קול	18.07.2007	ג' אב תשס"ז
מירקה (מרים) גופר	11.07.2004	כ"ב תמוז תשס"ד
רינה שדמי	01.07.2008	כ"ט סיון תשס"ח
רני יעקובי	03.07.2012	י"ג תמוז תשע"ב
תמרי בן גיאת	12.07.2013	ה' אב תשע"ג
יקי (יעקב) טייכנר	22.07.2013	ט"ו אב תשע"ג
נתן דותן	17.07.2014	י"ט תמוז תשע"ד
לאה לבנה	27.07.2018	ט"ו אב תשע"ח
דן שיפוני	24.7.2020	ג' אב תש"פ

תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

6		5		4		3	2	1
					8			7
	12		11		10			9
			15			14		13
							16	
19			18					17
	22			21				20
		24		23				
		26						25

ה ג ד ר ו ת

מאונך

מאוזן

<ol style="list-style-type: none"> 1. בחידת הציור הזו הוא חושב ושב (4) 2. הטיעון הוא ש... אור מגנט משתנה (7) 3. 9+ מאוזן משניים או בשניים (4) 4. חרה או קיפל את המחצלת (3) 5. בדאי: חור של כוורן (6) 6. נימק אחרת את הפרווה (4) 8. יתפסו טרמפ לאילת (6) 11. הנציגים משתתפים במרוץ הזה $4 \times$ (6) 12. יבריח בגשם חבר ממשלה (7) 14. נישאות אחרי שמר להן בציבור על אחרים (6) 17. דג עם בית לא קשה (4) 19. לאבי מוזר כשמתחשק לי (2-2) 21. חברבורות של נייר (3) 24. ראו "22 מאוזן" 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ברם: אלף זו בהמה (3) 4. בגרם יש שניים כאלו שתולים עליו (5) 7. בבל סודי בארץ זו (5) 9. ראו "3 מאונך" 10. שום בדלן זה אוכל בריא? (2-4) 13. מורס משתנה כששערותיו נעמדות (4) 15. זה סתם קילר אחר (4) 16. שלוש נסיכות בקו אחד (7) 17. בר כמעט מספיק לילד שלכם (4) 18. בחיי שאחרת הוא לא זכאי (4) 20. ניק וטל התארגנו מחדש בצפון ספרד (6) 22+24 מאונך הקלף שב ושב בקיבוץ (4) 23. מסם טל השתנה והשתכר (5) 25. תו שב בהיר וככה הוא השאיר (5) 26. טורף ששב לפחד (3)
--	---